

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **N. V. Q.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2018, č. j. MV-118284-4/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 1. 8. 2019, č. j. 59 A 116/2018 - 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 11. 2018, č. j. MV-118284-4/SO-2018, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 6. 2018, č. j. OAM-3187-21/ZR-2017, kterým podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky a podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců mu byl udělen výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaná uvedla, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 27. 7. 2016, sp. zn. 52 T 14/2015, který nabyl právní moci dne 28. 10. 2016, odsouzen za spáchání zločinu výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let se zařazením do věznic s ostrahou. Tohoto trestného činu se žalobce dopustil v přesně nezjištěném období, nejméně od 9. 1. 2015 do 12. 1. 2015 po předchozích vzájemných telefonických dohodách a následném

osobním jednání s dalšími spolupachateli převážně vietnamské státní příslušnosti, s nimiž společně neoprávněně, úmyslně a s vědomím, o jakou látku se jedná, nakládal s psychotropní látkou metamfetamin tím způsobem, že zajišťoval její výrobu a následnou distribuci. Usnesením Okresního soudu v Liberci ze dne 24. 11. 2016, sp. zn. 6 PP 163/2016, byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody se zkušební dobou dvou roků.

[3] Podle žalované je aplikované znění § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců speciální úpravou k písmenu a) téhož ustanovení, v němž se obecněji vymezuje důvod zrušení povolení k trvalému pobytu a je zde dán širší prostor pro správní uvážení při hodnocení spáchaného deliktu z hlediska ohrožení bezpečnosti státu nebo závažného narušení veřejného pořádku. U obou skutkových podstat je shodně stanovena podmínka přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Z této systematiky je dostatečně zřetelné, že úmyslný trestný čin soudem sankcionovaný nepodmíněným trestem odnětí svobody je třeba v cizineckém pobytovém správním řízení hodnotit jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Při naplnění podmínky přiměřenosti zrušení povolení k pobytu z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života cizince se jedná o řešení zákonné a zcela v souladu s požadavky Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice“). V dané věci stěžovatel získal povolení k trvalému pobytu dne 30. 6. 2003 jako nezletilý sloučením s otcem, který je českým státním občanem. Na území České republiky se však dopustil trestné činnosti, u níž není pochyb o tom, že se jedná o narušení veřejného pořádku závažným způsobem a o ohrožení veřejného zájmu na ochraně zdraví a majetku obyvatel před nedovolenou výrobou a nakládáním s drogou, na kterou podle obecně známých poznatků navazuje násilí, loupeže a krádeže drogově závislých osob. Stěžovatel přitom narušil zájem chráněný veřejným pořádkem úmyslně a jeho jednání lze hodnotit jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti ve smyslu čl. 27 odst. 2 směrnice.

[4] Žalovaná současně učinila závěr, podle něhož zásah rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce není nepřiměřený ve smyslu § 87l odst. 1 písm. e) a § 174a zákona o pobytu cizinců. Odvolateli totiž bylo 28 let, byl samostatný a na svém otci i sestřích nezávislý. Povolení k trvalému pobytu získal jako nezletilý před 15 lety. Jde k jeho tíži, že za tak dlouhou dobu nebyl schopen se společensky dostatečně integrovat, o čemž svědčí jeho trestná činnost. Její nebezpečnost je závažná a jen těžko z ní lze usuzovat, že se jedná o ojedinělé vybočení z řádného života. Zrušením povolení k trvalému pobytu jsou mu pouze odeprény výhody, které se k tomuto nejvyššímu pobytovému oprávnění vážou. U žalobce dále nebyly zjištěny pracovní, ekonomické nebo kulturní vazby, které by mohly být rozhodné pro posouzení otázky zásahu rozhodnutí do jeho soukromého života. Zájem České republiky na ochraně společnosti před shora uvedenou a nebezpečnou trestnou činností, již se žalobce dopustil, tak převažuje nad jeho soukromými a rodinnými zájmy. Žalobce se po transplantaci ledvin nenachází ve stavu, který by vyžadoval osobní péči jiné osoby. Tomuto lékařskému zákroku i pooperační péči se ostatně podrobil v zemi původu a ničím nedoložil, že by mu v ní nemohla být poskytnuta pravidelná lékařská péče na odpovídající úrovni. Žádná ze zjištěných skutečností tak není překážkou ke zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci.

[5] Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 1. 8. 2019, č. j. 59 A 116/2018 - 63, žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalované o odvolání zamítl. V odůvodnění rozsudku krajský soud poukázal na vnitřní rozpornost žalobní argumentace. Žalobce totiž předně namítl rozpor § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců s čl. 27 odst. 1 a 2 směrnice. Podle žalobce proto měly správní orgány na základě přímého účinku čl. 27 směrnice posoudit, zdali jeho konkrétní osobní chování představovalo skutečné, aktuální

pokračování

a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, nikoliv zrušit jeho pobytové oprávnění s odkazem na předchozí pravomocné odsouzení pro trestný čin. Na druhé straně však žalobce tvrdí, že pokud správní orgány rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce založily pouze na jeho předchozím odsouzení pro trestný čin, neměly již posuzovat závažnost jeho chování. Krajský soud v této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 1. 2019, č. j. 11 A 137/2018 - 60, a konstatoval, že žalobce sice požaduje, aby správní orgány posoudily závažnost jeho konkrétního osobního chování, následně jim ale takový postup vytýká.

[6] Dále krajský soud odmítl argument žalobce, že jediným předpokladem pro zrušení jeho pobytového oprávnění bylo předchozí odsouzení pro trestný čin. Konstatoval, že § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném pro posuzovaný případ, stanoví dvě podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu cizince. První z nich je předchozí pravomocné odsouzení držitele pobytového oprávnění soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující tři roky. Druhou podmínkou pak je přiměřenost rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění cizince z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života se zohledněním skutečností vyjmenovaných v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Součástí zmíněného posuzování přiměřenosti správního rozhodnutí je také zhodnocení závažnosti a druhu protiprávního jednání žalobce, jak vyžaduje čl. 27 odst. 2 směrnice, nikoliv tedy pouze předchozí odsouzení žalobce pro trestný čin. Ze systematiky ustanovení § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že písmeno e) představuje speciální ustanovení vůči písmenu a). Zákonodárce tak již zakotvením samostatného písmena e) provedl hodnocení, podle kterého samotné odsouzení pro předchozí trestný čin cizince představuje následek konkrétního osobního chování cizince jako aktuálního, skutečného a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Krajský soud v této souvislosti odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017 - 45, podle kterého odsouzení pro zvlášť závažný zločin drogového charakteru představuje závažné narušení veřejného pořádku. Současně podle krajského soudu povinnost zhodnocení závažnosti protiprávního jednání žalobce z pohledu narušení některých základních zájmů společnosti ukládá správním orgánům již zmíněný § 174a zákona o pobytu cizinců. Ten pak musí správní orgány aplikovat také v řízení podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, nemusí proto vždy nutně postupovat podle písmena a) předmětného ustanovení.

[7] Krajský soud se ztotožnil také s posouzením přiměřenosti rozhodnutí žalované z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Závěr správního orgánu prvního stupně, jemuž přisvědčila i žalovaná, o typové závažnosti drogové trestné činnosti ve vietnamské komunitě nepředstavuje prvek generální prevence, nýbrž určení základní intenzity zásahu do zájmu na ochraně společnosti. Také zdravotním stavem žalobce se žalovaná podle krajského soudu zabývala dostatečně, přičemž sama skutečnost, že se žalobce podrobil transplantaci ledvin ve Vietnamu, svědčí o tom, že je schopen letecky cestovat a že lékařská péče v jeho vlasti je dostatečná. Ani ohledně rodinných vztahů žalobce nedoložil žádné skutečnosti, které by mu znemožnily návrat do země původu. Na uvedeném pak podle krajského soudu nic nemění ani skutečnost, že žalobci nebyl trestním soudem uložen trest vyhoštění.

[8] S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, krajský soud uzavřel, že žalobce měl počítat s možností zrušení pobytového oprávnění v České republice, pokud se dopustí zavrženíhodného jednání proti právem chráněným zájmům hostitelského státu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[9] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že krajský soud nesprávně posoudil možný rozpor § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců s relevantními ustanoveními směrnice. Podle čl. 37 směrnice nesmí být vnitrostátní právní úprava členského státu pro stěžovatele přísnější než úprava unijní. Přitom podle stěžovatele z žádného ustanovení směrnice neplyne možnost zrušit pobytové oprávnění stěžovateli jen z důvodu předchozího odsouzení pro trestný čin. Ačkoli tedy stěžovatel přisvědčil závěru krajského soudu, že § 871 odst. 1 ukládá správnímu orgánu posoudit přiměřenost správního rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, tak namítl, že takové posouzení se obsahově nekryje s podmínkou skutečného, aktuálního a závažného ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti osobním chováním cizince. Přiměřenost rozhodnutí představuje poměrování závažnosti jednání cizince s jeho vazbami na území České republiky, přičemž jeho výsledkem je závěr, zdali zrušení povolení k trvalému pobytu vzhledem k situaci cizince není nepřiměřené, a to pokud jsou ostatní podmínky pro zrušení jeho pobytového oprávnění již naplněny. Ze znění čl. 27 odst. 2 směrnice však dále vyplývá, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu cizince musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a současně musí být založeno na jeho osobním chování. Směrnice pak v předmětném ustanovení vymezuje třetí podmínku, kdy toto chování cizince musí představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Z použité spojky „a“ pak podle stěžovatele vyplývá, že musí být splněny všechny stanovené podmínky současně.

[10] Stěžovatel dále namítl, že výše uvedenou třetí podmínku nenaplnil, jelikož byl za trestný čin odsouzen již před několika lety, a to pouze jednou, uložený trest přitom vykonal a následně vedl řádný život. Ve vztahu k závěru krajského soudu, že žalobní argumentace stěžovatele je vnitřně rozporná, stěžovatel namítl, že § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců správními orgány neumožňuje posuzovat konkrétní chování cizince. Pokud tak správní orgány přesto učinily, aniž by na základě zásady přímého účinku aplikovaly čl. 27 odst. 2 směrnice, porušily tak zásadu zákonnosti. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnila s rozsudkem krajského soudu a Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanoveními § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle těchto ustanovení *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, nebo nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[14] Podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, *jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zabájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.* Podle § 871 odst. 1 písm. e)

pokračování

zákona o pobytu cizinců tak Ministerstvo vnitra dále učiní, pokud držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

[15] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

[16] Podle čl. 27 odst. 1 směrnice s výhradou této kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.

[17] Podle čl. 27 odst. 2 směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

[18] Podle čl. 37 směrnice jí nejsou dotčeny právní a správní předpisy členských států, které jsou příznivější pro osoby spadající do působnosti této směrnice.

[19] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že zrušení trvalého pobytu za použití § 87l zákona o pobytu cizinců výrazným způsobem zasahuje do svobody pohybu a pobytu, jakož i dalších práv rodinného příslušníka občana Evropské unie, která mu přísluší z titulu tohoto dříve nabytého nejvyššího pobytového oprávnění. Proto takové opatření podléhá řadě podmínek, které vymezuje čl. 27 odst. 1 a 2 směrnice. Povolení k trvalému pobytu na území České republiky tak může být zrušeno jen z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví a vyjma posledního z těchto důvodů musí být toto opatření v souladu se zásadou přiměřenosti a založeno výlučně na osobním chování dotčené osoby, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

[20] V posuzované věci bylo stěžovateli zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, jak vyplývá z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který zůstal rozhodnutím žalované o odvolání nedotčen. Toto ustanovení, jež umožňuje zrušit povolení k trvalému pobytu kvůli pravomocnému odsouzení jeho držitele k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující tři roky za spáchání úmyslného trestného činu, neodpovídá znění čl. 27 odst. 2 věty druhé směrnice, podle něhož samotné předchozí odsouzení pro trestný čin ještě neodůvodňuje zrušení pobytového oprávnění. Rovněž tak znění § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců kromě podmínky přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života dotčené osoby nestanoví pro zrušení povolení k trvalému pobytu žádná další kritéria zmíněná v čl. 27 odst. 1 a 2 směrnice. Nicméně rozpor mezi jazykovým zněním § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a čl. 27 odst. 1 a 2 směrnice je možné překlenout za pomoci institutu nepřímého účinku směrnice. Ten lze popsat jako určitou modifikaci ustanovení vnitrostátního práva, která vyhovuje obsahovým požadavkům práva unijního, byť samotná norma vnitrostátního práva nepozbývá platnosti a nadále je zdrojem práv a povinností pro její adresáty (srov. kupř. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 4. 7. 2006, *Adeneler a další*, ve věci C-212/04). Správní orgán tak může kromě § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců aplikovat také znění obsahové

nejbližšího písmena a) téhož ustanovení zahrnující podmínku ohrožení bezpečnosti státu nebo závažného narušení veřejného pořádku, která umožňuje její výklad ve světle čl. 27 odst. 2 směrnice, včetně hodnocení osobního chování dotyčné osoby.

[21] Takto žalovaná v nyní projednávané věci postupovala a zabývala se všemi podmínkami pro zrušení pobytového oprávnění, která vyplývají z čl. 27 odst. 1 a 2 směrnice, byť nezmínila, že tak činí za užití jejího nepřímého účinku. V rozhodnutí o odvolání sice stejně jako krajský soud uvedla, že § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je speciální úpravou ve vztahu k písmenu a) téhož ustanovení a že tak úmyslný trestný čin, za něhož byl uložen pravomocný nepodmíněný trest odnětí svobody v délce nepřevyšující tři roky, je třeba hodnotit jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem, ačkoliv podle čl. 27 odst. 2 věty druhé směrnice by takové odsouzení samo o sobě neodůvodňovalo zrušení povolení k trvalému pobytu. Nicméně následně žalovaná hodnotila, zda skutek, v němž byl shledán trestný čin a za který byl stěžovatel pravomocně odsouzen trestním soudem, představuje narušení veřejného pořádku závažným způsobem a dospěla ve shodě s krajským soudem k závěru, že takto je nutné na uvedené jednání stěžovatele nahlížet. Podle žalované se totiž jedná o ohrožení veřejného zájmu na ochraně zdraví a majetku osob před nedovolenou výrobou a nakládáním s psychotropní látkou, na což navazuje související trestná činnost drogově závislých osob. S rozhodnutím o odvolání tvoří jeden celek rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v němž se uvádí, že přísný postup vůči drogovým deliktům je vysoce žádoucí již proto, že se jedná o netolerovatelný a neomluvitelný druh závažné trestné činnosti, jejíž rozsah se neustále zvyšuje, způsobuje obrovské škody a má zničující dopad na společnost, zejména na mladistvé. Proto je povinností České republiky bojovat proti obchodu s drogami veškerými dostupnými a zákonem stanovenými prostředky, mezi něž náleží i rušení povolení k pobytu cizincům, kteří se na českém území takové trestné činnosti dopustili. Správní orgány obou stupňů tedy v dostatečné míře objasnily, proč stěžovatelův skutek považují za narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Z jejich hodnocení taktéž vyplývá, že se ve smyslu čl. 27 odst. 2 směrnice jedná o skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti založené výlučně na osobním chování stěžovatele, což výslovně žalovaná zdůraznila v odůvodnění svého rozhodnutí.

[22] S tímto hodnocením se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Ten již v předchozím rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017 - 45, dospěl k závěru, že prodávání pervitinu, což je jiné označení pro metamfetamin, v letech 2011 a 2012, za něž byl cizinec pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří let pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, představuje jednání, jímž cizinec závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. V nyní posuzované věci byl stěžovatel odsouzen za stejný trestný čin spáchaný s dalšími osobami nejméně od 9. 1. 2015 do 12. 1. 2015 k jen o něco mírnějšímu trestu odnětí svobody, a proto i s ohledem na shora uvedené skutečnosti nemůže být pochyb o tom, že tento skutek představuje závažné narušení veřejného pořádku.

[23] Žalovaná se náležitě zabývala i otázkou přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života stěžovatele. K tomu uvedla, že stěžovatel je dospělý, samostatný, na své rodině nezávislý, v České republice nemá zvláštní pracovní, ekonomické či kulturní vazby, v souvislosti s jeho zdravotním postižením nepotřebuje péči jiné osoby a může mu být poskytnuta adekvátní lékařská péče v zemi původu. Zájem na ochraně společnosti před závažnou a nebezpečnou trestnou činností, které se stěžovatel dopustil a jež svědčí o jeho nedostatečné integraci v České republice i přes dlouhodobý patnáctiletý pobyt na jejím území, podle žalované převažuje nad soukromými a rodinnými zájmy cizince. K tomuto závěru, který vychází z hledisek uvedených v § 174a odst. 1 zákona o pobytu

pokračování

cizinců a s nímž se ztotožnil i krajský soud, lze pouze ke kasační námitce dodat, že od pravomocného odsouzení stěžovatele do vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu uplynulo jen přibližně dvacet měsíců, což je velmi krátká doba pro úsudek o skutečné změně jeho chování s ohledem na značnou závažnost jím spáchané trestné činnosti spočívající ve výrobě a následné distribuci psychotropní látky a na skutečnost, že mu při zrušení pobytového oprávnění ještě ani neuplynula zkušební doba podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Není přitom rozhodné, že za uvedenou trestnou činnost byl stěžovatel doposud odsouzen jednou, neboť její vysoká závažnost svědčí o tom, že se nejedná o ojedinělé vybočení z řádného života cizince. Tomu proto nelze přisvědčit, že zrušení povolení k trvalému pobytu představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života a nebyla tak splněna jedna z podmínek pro vydání takového rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Lze tedy uzavřít, že žalovaná zamítla odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky na základě zvážení všech hledisek stanovených v § 87l odst. 1 písm. a), písm. e) a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců i v čl. 27 odst. 1 a 2 směrnice a její úsudek o splnění všech zákonných podmínek pro zrušení tohoto pobytového oprávnění stěžovateli je správný. Krajský soud tak učiněním stejného závěru posoudil příslušnou právní otázku správně a své úvahy náležitě odůvodnil. Žádný z důvodů kasační stížnosti uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. proto nebyl naplněn.

[25] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně v souladu s § 60 odst. 1 věty první za použití § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť v něm stěžovatel neměl úspěch a žalované v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu